

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. Плевен, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ К. ГРЪНЧАРОВ

Членове: ЦЕЗАРИНКА ХР. ЙОСИФОВА-
ЙОТКОВА
МАРИАН В. И.

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от МАРИАН В. И. Въззивно наказателно дело от частен характер № 20224400600495 по описа за 2022 година

Като разгледа докладваното от съдия Мариан И. ВНЧХД № 495/2022 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

С Присъда № 41/06.04.2022 година по НЧХД №2266/2021г., Районен съд–Плевен признал Р. ИВ. ИВ.-ЕГН *****, за виновен в извършване на две престъпления:

Затова, че на 26.10.2021 г. в с. ***, обл.Плевен, причинил на М. П. М.-ЕГН *****, охлузване на главата, челно теменно в ляво, оток и кръвонасядания по левия лакът, оток по остреца на лява длан, охлузване на дясна подбедрица съставляващи лека телесна повреда-страдание без разстройство на здравето, поради което и на основание чл.130, ал.2 от НКи чл.54 от НК, го осъдил на наказание „пробация“ при следните пробационни мерки – по чл.42а, ал.2, т.1 НК-задължителна регистрация по настоящ адрес-с.***, ул.“****“ №38, за

срок от шест месеца при периодичност два пъти седмично и по чл.42а, ал.2, т.2 – задължителни периодични срещи с пробационен служител, за срок от шест месеца и

Затова, че на 26.10.2021г. в с ***, обл.Плевен, казал нещо унижително за честта и достойнството на М. П. М.-ЕГН*****, в негово присъствие – „Ще ти еба майката“, поради което и на основание чл.146, ал.1 от НК и чл.54 от НК, го осъдил на наказание „глоба“, в размер на 1000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК определил на подсъдимия общо най-тежко наказание между така наложените му за двете престъпления, а именно наказанието „пробация“ при посочените по-горе пробационни мерки.

На основание чл.23, ал.3 от НК, присъединил към така определеното общо най-тежко наказание „пробация“, наказанието глоба в размер на 1 000 лв.

Със същата присъда на основание чл.189, ал.3 от НПК, по отделно, осъдил подсъдимия Р. ИВ. ИВ. да заплати направените от частния тъжител М.П. М. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1100 лв., за съдебно-медицинска експертиза – 200 лв. и 12 лв. държавна такса за завеждане на дело, както и и направените разноски по сметка на РС-Плевен в размер на 500 лв.

Недоволен от присъдата подсъдимия Р.И., чрез защитника си адв. Н.Я. я обжалва. В постъпилата на 20.04.2022 г. жалба, а по-късно и допълнение към нея се правят оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Същата се счита за постановена и при явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се, че направените изводи от съда за съставомерност на деянията не почива върху установената фактическа обстановка и материалния закон е приложен неправилно. Твърди се, че присъдата е въз основа на предположения и догадки. Твърди се, че е нарушен чл.305, ал.3 НПК, което е довело до липса на мотиви и съответно е

допуснато съществено процесуално нарушение на процесуалния закон, по смисъла на чл. 348, ал.1 и ал.2 НПК. Без да се конкретизира се твърди, че преките очевидци сриват възприетата на съда обстановка, изцяло базирана на отсъствие на доказателства. Навеждат се доводи за нарушаване неприкосновеността на частната собственост, което се свързва и с ЕКПЧ, както и с чл.170 НПК.

Цитира се практика в този смисъл, като се излагат и съображения, че действията на подсъдимия са били при условията на „неизбежна отбрана“.

Твърди се също, че първоинстанционния съд не е проявил достатъчна активност за събиране на доказателства, имащи отношение към главния факт на доказване. Твърди се също, че съда е проявил неоправдана пристрастност да се подкрепи единствено обвинителната теза и изводите на съда, за авторството и приложението на института на неизбежната отбрана са произволни. За наказанието се счита, че неправилно не е приложен чл.55 НПК. Моли се да се отмени присъдата и да се върне делото за разглеждане от безпристрастен, или да се признае подсъдимия Р.И. за невиновен по повдигнатите му две обвинения. Пледира се алтернативно да се намали наложеното наказание. В съдебно заседание пред въззивния съд, жалбата се поддържа. Отново се твърди, че е налице неизбежна отбрана и не е налице умисъл в действията на подсъдимия. Умисъла бил да защити семейството и домът си. Акцентира се и на получените телесни увреждания от самия подсъдим Р.И., в областта на гърба. Счита, се че следва изцяло да се отмени присъдата като неправилна, незаконосъобразна и необоснована и върне делото за ново разглеждане от друг състав на съда. Твърди се наличие на основание по чл.29, ал.2 НПК и един безпристрастен съд следва да даде правилна оценка на събитията. Алтернативно, при преценка, че доказателствата са достатъчни, се иска обратен съдебен акт като се отмени присъдата и бъде обявен за невинен.

Въззивния жалбоподател-подсъдимия Р.И. поддържа становището на защитника си и иска да бъде оправдан.

Адв. В.П.-АК-Плевен- повереник на ответника по жалбата- М.П. М., счита въззивната жалба за неоснователна. Така постановената присъда, счита за правилна и законосъобразна, както и че Районен съд е дал отговори на въпросите по чл. 301 НПК и правилно е приел, че подсъдимия е извършил двете престъпления – по чл.130 и чл. 146 НК. Излага доводи за подробности на мотивите на съда, при преценка на доказателствата, като правилно е дадена вяра на показанията на свидетелите очевидци. Твърди също, че по казанията на полицейските служители са в подкрепа на действията на тъжителя. Моли да се потвърди първоинстанционната присъда и присъдят и направените разноски пред въззивния съд.

Ответника по жалбата М.П. М., редовно призован, не се явява.

Въззивния съд като взе предвид доказателствата по делото, изложеното в жалбата и допълнението към нея, становището на страните и след цялостна проверка на присъдата на основание чл. 313 и 314 от НПК намира следното:

Жалбата и допълненията към нея са подадени в срока по чл. 319, ал. 1 и ал.4 НПК, отговарят на изискванията на чл.320 НПК и са процесуално допустими.

Разгледани по същество са неоснователни по следните съображения:

За да постанови присъдата си първоинстанционния съд е приел за установена и доказана фактическа обстановка въз основа на показанията на свидетелите Е.И. М., Р.Ю.М., Е.В. И. и П.И.Д., СМУ № 421/2021 г., справка от РЦ 112 – М., заверени преписи от протоколи за предупреждение, както и експертно заключение по единичната съдебно-техическа експертиза.

Безспорно установен е, че на 26.10.2021 г свидетеля Е. М. е бил

в дома си в с.*** за поставяне на климатик от частния тъжител М. М. и свидетеля Р.М.. Частния тъжител и бил на стълба за монтиране на външното тяло на климатика на стена, разделяща имота на свидетля Е. М. и на граница с имота на подсъдимия Р.И.. При пристигането си на място подсъдимия е предприел по същество пръв противоправни действия по отношение на частния тъжител. Запътил се към работещия на стълбата М. М. и му разпоредил да слезе като го и напсувал „ще ти еба майката“. Тъжителят се опитал да обясни, че монтира климатик, но подсъдимия се приближил, хванал стълбата в долната част, бутнал я, при което М. М. паднал на земята, удряйки се както в паважа, така и в стълбата. В резултат на действието, пострадалия получил телесните увреждания – охлузване на главата – челно, теменно, в ляво, оток и кръвонасядане под левия лакат, оток по остреца на лявата длан и охлузване под дясната подбедрица. Уврежданията довели до болка и стрдания за срок от една до две седмици при нормано протичане на оздравителния процес.Тъй като подсъдимия не преустановил нападението, в отговор на действията на подсъдимия, който продължил с агресивното си поведение тъжителя М. М. му нанесал удар по гърба в ляво с „нивелир“, като му причинил ивицово кръвонасядане. Виждайки това през отворен прозорец свидетелите Е. М. и М.М. се притекли на помощ и възпрели подсъдимия от по-нататъчни агресивни действия. За извършеното бил подаден сигнал ЕЕН 112 и на място пристигнали дежурните полицейски служители –Е. И. и П.Д..Били съставени предупредителните проколи по чл.65 ЗМВР.

Въззивния съд споделя изводите на първоинстанционния съд относно доказаността на приетата фактическа обстановка. Изпълнил е задълженията си по чл. 13 и чл 14 НПК и е дал отговор на обстоятелствата подлежащи на доказване съобразно чл.102 НПК.

При така приета за установена и доказана фактическа обстановка, първоинстанционния съд е направил и правилни и

законосъобразни правни изводи, а именно, че подсъдимия от обективна и субективна страна е осъществил всеки един от съставите на престъпленията по чл. 130, ал.2 и чл. 146, ал.1 от НК.

Следва, да се посочи, че по същество фактическата обстановка като действие на всички участвали при станалото на 26.10.2021 г., по същество не се оспорва. Оспорването е във връзка с действията на подсъдимия, за които защитника пледира да се приеме, че са при неизбежна отбрана и не следва да носи наказателна отговорност.

В конкретния случай са събрани и обсъдени от първоинстанционния съд, всички възможни доказателства – гласни доказателствени средства и писмени доказателства. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за дефицит на относими доказателства. Направен е подробен анализ на всички гласни доказателствени средства и правилно и законосъобразно са кредитирани показанията на преките очевидци. Правилно съда не е приел обясненията на подсъдимия и съпругата му – свидетелката Н. И.а, че е влизано в дворното им място от частния тъжител или от свидетеля Р.М.. Тези твърдения на защитата, са основа за да се развива по-късно защитната теза за неизбежната отбрана, като в случая е цитирана правната теория и практика. На л.6 и л.7 от мотивите на първоинстанционния съд е даден отговор във връзка с твърденията, че монтажника е бил възприет като извършител на опит за кражба. Следва да се обърне внимание и посочи и времето, че е било през деня. Правилно не са кредитирани показанията на свидетелката Н. И.а. Основателно са възникнали съмнения, че тя е очевидец на инцидента до пристигане на полицейските служители. Първоинстанционния съд е изложил законосъобразни изводи за приетата за установена фактическа обстановка и относно субективната страна на извършените две престъпления. Показанията пък на свидетелката А.Й., която не е очевидец, са относно субективните и възприятия за здравословното състояние на подсъдимия.

Неоснователни са твърденията в жалбата за липса на мотиви. В конкретния случай съда подробно и обосновано е изложил мотиви, относно обективната и субективната страна на двете престъпления, за които е признал Р.И. за виновен. Спазил е изискванията, правните изводи да са въз основа на правилно установено и доказана фактическа обстановка, въз основа на законосъобразно събраните доказателства, които я подкрепят. Подробно е изложено в какво се състоят изпълнителните деяния за всяко престъпление, правилно е приел първоинстанционния съд, че те са извършени при условията на пряк умисъл съобразно чл.11, ал.2 НК. Не липсват мотиви относно направените от защитата възражения.В мотивите на съда са намерили място и е даден отговор на възраженията направени от защитата, още при първоинстанционното разглеждане на делото.Няма как да се приеме защитната теза, че действията на подсъдимия Р.И. са при условията на неизбежна отбрана. Доводите на защитата относно квалифициране на деянията на подсъдимия, като такива извършени при условията на неизбежна отбрана, не се споделят от въззивния съд. Не защото цитираната правна теория и практика не е общо възприета, а защото наместването на действията на подсъдимия в института на неизбежната отбрана, не е съобразено с конкретния случай. Не пострадалият М.М. е инициирал пръв и продължил нападение срещу подсъдимия Р.И., чрез свои действия. Напроив – подсъдимия е започнал действия против М. М.. Ответните действия от страна на последния и причиненото увреждане на подсъдимия, не е в следствие на нападение върху него. Той – подсъдимия безпричинно е бутнал стълбата и причинил леката телесна повреда на М. М..Няма доказателства, че монтажника е бил на територията на домът му.Всеизвестно житейски е как се поставя климатик към страна, която е на границата с друг имот. Вместо подсъдимия Р.И.да разбере какво се прави и по законов ред да реагира, ако не е бил съгласен с действието на монтажника, той е предприел агресивно поведение с

действия и вербално агресия, казвайки обидните думи. След това не може да черпи права от това свое противоправно поведение и съответно да твърди, че е било това му поведение при неизбежна отбрана. В случая не се касае и за крайна необходимост. Тук действията на пострадалият М.М. спрямо подсъдимия, са при условията на неизбежната отбрана, като при това положение реторсията е неприложима. По отношение на наложените наказания, съдът също е изложил в достатъчна степен съображенията си за вида и размера на наложените на подсъдимия наказания.

При определяне вида и размера на наказанията за всяко едно от престъпленията, първоинстанционния съд е съобразил разпоредбите на чл. 36 и чл.54 НК. Взел е предвид степента на обществената опасност на извършеното и личната обществена опасност на подсъдимия. Отчел е смекчаващите вината обстоятелства, обществената опасност на подсъдимия – като ниска, отчел е и сравнително ниската обществена опасност на деянието. Обосновал се е правилно и законосъобразно за определеното по вид наказание „пробация“, наложено за престъплението по чл.130, ал.2 НК, измежду предвидените алтернативни такива. Наложено наказание „пробация“ по двете задължителни пробационни мерки в минимален размер, както и наложеното наказание „глоба“ в минимален размер от 1000 лева, за престъплението по чл. 146 от НК, са законосъобразни и справедливи. Място за по-голяма снизходителност няма. Безапелационното поведение на подсъдимия разкрива една неоправдана нетърпимост към другите. Поведение и действие, което е неприемливо за взаимоотношенията между хората. Те разкриват едно пренебрежително отношение към неприкосновеността на другите и честта и достойнството им. В този смисъл неоснователни са доводите на защитата, че е следвало да се приложи чл. 55 НК. Нито са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, нито изключителни такива. Поведението на подсъдимия в конкретния случай не е съобразено с

нормалните човешки взаимоотношения, дори и да е бил останал с впечатление за някаква интервенция в имота му.

Правилно и съобразно правилата на чл.23, ал.1 и ал.3 НК е определено общото най-тежко наказание и съответно присъединено наказанието „глоба“. Така определеното наказание е достатъчно по вид и размер за постигне на целите визирани в чл. 36 от НК. Така то ще въздейства превъзпитаващо и превантивно и към обществото, за зачитане личността, честта и достойнството на другите граждани. Правилно и законосъобразно на основание чл. 189, ал.3 НПК е осъден подсъдимия да заплати направените разноски.

Предвид направеното искане и на основание чл.189, ал.3 от НПК, следва в тежест на подсъдимия Р.И., да се присъдят направените разноски от частния тъжител М. М., за адвокатско възнаграждение на повереника-адвокат В.П.-АК-Плевен, по настоящото ВНЧХД №495/2022г. на ОС-Плевен, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, в размер на 600 лева.

При извършената цялостна проверка на присъдата въззивния съд не намира основание за нейната отмяна или изменение, поради което следва същата да се потвърди като правилна и законосъобразна.

По изложените съображения и на основание чл.334, т.6, във вр. с чл.338 НПК Окръжния съд,

РЕШИ:

Потвърждава присъда № 41/06.04.2022 г., постановена по НЧХД № 2266/2021 г на Районен съд-Плевен като правилна и законосъобразна.

На основание чл.189, ал.3 от НПК, ОСЪЖДА Р. ИВ. ИВ. ЕГН: ***** да заплати на частния тъжител М.П. М. ЕГН: ***** направените разноски за възнаграждение на повереник, за в размер на 600 лв.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____